



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 255/05-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. K., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci namietania porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 3326/92 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. R. K. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2005 doručená sťažnosť Ing. R. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 3326/92.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že: „Ešte dňa 3. 10. 1992, teda pred 13-timi rokmi podal môj klient na KS Bratislava (predtým MS Ba) žalobu o zaplatenie neuhradenej faktúry v sume 113.386 Sk proti PNS B., ktorej petit bol uznesením zo dňa 27. 9. 1996 zmenený na zaplatenie sumy 215.804 korún (...).

Prípisom zo dňa 1. 12. 2000 mi súd oznámil, že konanie prerušuje z dôvodu vyhlásenia konkurzu na PNS (...). Toto oznámenie bolo však súdom zaslané až po ukončení konkurzného konania, takže môj klient už nemohol svoje pohľadávky do konkurzu prihlásiť. Preto bolo podaním zo dňa 21. 12. 2000 súdu oznámené, že na podanej žalobe trvá (...). Podaním z 15. 11. 2001 bol potom upravený názov žalovaného (...). Súd je však vo veci úplne nečinný, za dobu 13 rokov nebolo ani jedno pojednávanie a od decembra 2000 až doteraz vo veci bez závažných dôvodov vôbec ďalej nekoná, na moju sťažnosť preds. súdu vôbec nereagovala (...).

Je teda nesporné, že súd svojou nečinnosťou spôsobil môjmu klientovi ujmu, preto navrhujem, aby mu ústavný súd priznal spravodlivé finančné zadosťučinenie v sume 200.000 Sk. Navrhujem, aby ÚS SR sťažnosť môjho klienta na prieťahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR prijal na ďalšie konanie, v ktorom vysloví tento nález:

1. Základné právo Ing. R. K. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 3326/92 porušené bolo.

2. Krajskému súdu Bratislava sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 3326/92 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Ing. R. K. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 200.000 Sk, ktoré mu je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť Ing. R. K. trovy konania na účet advokátky JUDr. V. D., B., do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 3326/92.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 21 Cb 3326/92 vyplýva, že posudzované súdne konanie, v ktorom podľa sťažovateľa malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo prerušené podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) z dôvodu vyhlásenia konkurzného konania na majetok odporcu uznesením krajského súdu sp. zn. 3 K 84/99 z 22. júna 1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. októbra 1999. Podľa uvedeného ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní účinného v čase vyhlásenia konkurzu malo vyhlásenie konkurzu tie účinky, že iné konania, než uvedené v písmene c) tohto paragrafu, ktorých výsledkom môže byť nárok proti podstate, sa prerušujú. V týchto konaniach sa však pokračuje na návrh správcu, úpadcovho odporcu alebo nerozlučného účastníka konania. Úpadca môže tento návrh podať, len ak tak neurobí správca v lehote určenej súdom.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že krajský súd mu prerušenie konania z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu oznámil až 1. decembra 2000, a teda „(...) až po ukončení konkurzného konania (...)“. Podľa zistení ústavného súdu však konkurzné konanie vyhlásené uznesením krajského súdu sp. zn. 3 K 84/99 na majetok odporcu nebolo dosiaľ ukončené a naďalej trvá.

Z dôvodu prerušenia dosiaľ neukončeného napadnutého konania sp. zn. 25 C 3326/92 pred krajským súdom dôsledkom právoplatného vyhlásenia konkurzu 15. októbra 1999 nemohlo po tomto období z dôvodu existencie tejto zákonnej prekážky dochádzať k porušovaniu sťažovateľom označeného základného práva. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v zákone o konkurze a vyrovnaní, nemôžu sa v prerušovanom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým k naplneniu účelu označeného základného práva, tak ako to bolo uvedené vyššie. Sťažovateľ netvrdil a ani neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že v danej veci neexistoval zákonný dôvod na prerušenie konania, resp. že prekážka prerušenia konania už odpadla. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03), a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľ namieta prietahy v konaní v období pred uvedeným prerušením konania (v dôsledku vyhláseného konkurzu), ústavný súd tieto námietky na základe predmetnej sťažnosti preskúmať nemohol, pretože sťažovateľ svoju sťažnosť nepodal v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť.

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa o namietaných skutočnostiach týkajúcich sa postupu krajského súdu v čase pred prerušením napadnutého konania dozvedel najneskôr pred 1. decembrom 2000, keď mu bol doručený list konajúcej sudkyne, ktorým mu bolo oznámené, že predmetné konanie je podľa § 14 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a vyrovnaní prerušené. Predmetnú sťažnosť sťažovateľ ústavnému súdu podal až 29. septembra 2005, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2005